

Sygn. akt III U 798/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Józef Pawłowski

Protokolant st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy G. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania G. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 26 sierpnia 2015 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni G. T. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, począwszy od dnia 1 lipca 2015 r.

Sygn. akt III U 798/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 listopada 2015 r.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni G. T. prawa do emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U.

z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lata i 1 miesiąc; składkowe – 15 lat, 2 miesiące i 16 dni; uzupełniające - rola – 5 lat, 10 miesięcy i 14 dni; łącznie – 20 lat, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 14 lat, 11 miesięcy i 9 dni. Zakład nie uwzględnił okresu urlopu macierzyńskiego

w trakcie urlopu wychowawczego od 2 maja 1985 r. do 7 sierpnia 1985 r., ponieważ w tym czasie wnioskodawczyni nie wykonywała pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła w dniu 28 września 2015 r. wnioskodawczyni G. T., zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji oraz przyznanie prawa do emerytury począwszy od dnia złożenia wniosku; zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podała, że uzasadnienie decyzji jest niejednoznaczne i lakoniczne, tak więc trudno odnieść się merytorycznie do jej treści. Podała, że od dnia 10 września 1981 r. pracuje w SP ZOZ

w P. na stanowisku technika elektroradiologii, tj. pracy narażającej na działanie promieniowania jonizującego. Według obliczeń wnioskodawczyni jest to okres 17 lat, 3 miesięcy i 21 dni, po odliczeniu całego okresu urlopu wychowawczego, w tym okresu urlopu macierzyńskiego, tj. od 27 października 1983 r. do 31 stycznia 1986 r. Wnioskodawczyni przepracowała w warunkach szczególnych 15 lat, 1 miesiąc i 16 dni. W okresach od 26 października 1981 r. do 30 października 1981 r. oraz od 2 listopada 1981 r. do 6 listopada 1981 r. wykonywała stale i w pełnym wymiarze pracę w warunkach szczególnych

na stanowisku technika elektroradiologii. Wnioskodawczyni wskazała,

że biorąc pod uwagę sposób wyliczeń jej stażu pracy w szczególnych warunkach można wnioskować, że organ rentowy nie doliczył również okresów przebywania na zasiłku chorobowym (tj. okresów od 5 października 1992 r.

do 10 października 1992 r., od 14 listopada 1992 r. do 20 listopada 1992 r., od 11 kwietnia 1994 r. do 22 kwietnia 1994 r. oraz od 9 listopada 1994 r.

do 13 listopada 1994 r.) do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Dla wnioskodawczyni niezrozumiałym jest sposób działania organu rentowego, który uznaje jej jako pracę w warunkach szczególnych okres pierwszego urlopu macierzyńskiego, tj. od dnia 22 maja 1983 r., a nie uwzględnia okresu urlopu macierzyńskiego po urodzeniu drugiego dziecka.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawczyni ukończyła wiek 55 lat w dniu 27 października 2014 r.; legitymuje się ogólnym stażem pracy wraz z okresem uzupełniającym, osiągniętym przed 1 stycznia 1999 r., wynoszącym łącznie 20 lat; we wniosku o emeryturę oświadczyła,

że jest członkiem OFE, lecz wniosła o przekazanie środków zgromadzonych

w OFE na dochody budżetu państwa. Wnioskodawczyni udowodniła,

że wykonywała pracę w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 9 dni (okres zatrudnienia w SP ZOZ w P. od 10 września 1981 r. do 31 grudnia 1998 r.), zamiast wymaganych co najmniej 15 lat

w okresie przypadającym przed 1 stycznia 1999 r. Według informacji zawartych w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych

w okresie zatrudnienia w SP ZOZ w P. wnioskodawczyni korzystała z urlopów bezpłatnych od 26 października 1981 r. do 30 października 1981 r., od 2 listopada 1981 r. do 6 listopada 1981 r. oraz od 30 marca 2004 r. do 9 lipca 2004 r., a także z urlopu wychowawczego od 27 października 1983 r.

do 31 stycznia 1986 r. Pracodawca wymienił także okresy niewykonywania pracy, za które wnioskodawczyni otrzymała wynagrodzenie lub świadczenie

z ubezpieczenia społecznego. Okresy takie nie podlegają uwzględnieniu

w wymiarze okresów pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni podniosła, iż wbrew twierdzeniu pracodawcy, wykonywała ona pracę w okresach, które pracodawca wskazał jako okresy urlopu bezpłatnego. Na okoliczność takiego stanu rzeczy wnioskodawczyni wskazała dowód w postaci zeznań świadka i własnego oświadczenia. Przede wszystkim wnioskodawczyni powinna zwrócić się do zakładu pracy

o wyjaśnienie tej kwestii. Niezależnie od tego trudno przyjąć, że zeznania świadka mogą przyczynić się do rozwiązania tej kwestii, zważywszy na odległy okres (jest to początek lat 80-tych), a ponadto okresy tych urlopów są stosunkowo krótkie, bo wynoszą po 4 dni. Co do uwzględnienia, jako okresu pracy w warunkach szczególnych, okresu urlopu macierzyńskiego przypadającego po urodzeniu pierwszego dziecka, czyli po 22 maja 1983 r.,

to wskazać należy, że rozróżnienie okresów składkowych i nieskładkowych, jak też traktowanych jako składkowe wprowadzone zostało dopiero ustawą z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, która weszła w życie w dniu 15 listopada 1991 r.

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 r. pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie G. T. prawa do emerytury w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczynie G. T., ur. (...), w dniu 17 lipca 2015 r. złożyła wniosek o emeryturę, oświadczając w nim równocześnie, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Do wniosku wnioskodawczynie dołączyła: oświadczenie w sprawie braku dokumentów wraz z zeznaniami dwóch świadków celem wykazania,

że w okresie od 27 października 1975 r. do 10 września 1981 r. wykonywała pracę w gospodarstwie rolnym rodziców F. i J. T.; zaświadczenie z dnia 7 stycznia 2015 r. wydane przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego potwierdzające, że F. i J. T. podlegali ubezpieczeniu społecznemu rolników i opłacali z tego tytułu należne składki w okresie od 1 lipca 1977 r. do 31 grudnia 1988 r.; zaświadczenie

z dnia 16 grudnia 2014 r. wydane przez Starostwo Powiatowe w P., z którego wynika, że w okresie od 27 października 1975 r. do 10 września 1981 r. J. i F. T. byli właścicielami nieruchomości rolnej. Wnioskodawczynie przedłożyła w ZUS również świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 grudnia 2014 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w P., w którym pracodawca wskazał, że G. T. jest zatrudniona w tym zakładzie pracy od 10 września 1981 r., i w tym okresie od 10 września 1981 r. do 31 grudnia 2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000MHz

w strefie zagrożenia, na stanowisku technika elektroradiologii, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 4 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu (...). W treści świadectwa pracy wymieniono również: okresy niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego: od 5 października 1992 r. do 10 października 1992 r., od 14 listopada 1992 r. do 20 listopada 1992 r., od 11 kwietnia 1994 r. do 22 kwietnia 1994 r., od 9 listopada 1994 r. do 13 listopada 1994 r., od 8 lutego 2001 r. do 28 lutego 2001 r.; okresy urlopu bezpłatnego: od 26 października 1981 r. do 30 października 1981 r., od 2 listopada 1981 r. do 6 listopada 1981 r., od 30 marca 2004 r. do 9 lipca 2004 r.; okres urlopu wychowawczego od 27 października 1983 r. do 31 stycznia 1986 r.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji, decyzją z dnia 26 sierpnia 2015 r., ZUS odmówił wnioskodawczynie przyznania emerytury, ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lata i 1 miesiąc; składkowe – 15 lat, 2 miesiące

i 16 dni; uzupełniające - rola – 5 lat, 10 miesięcy i 14 dni; łącznie – 20 lat,

w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 14 lat, 11 miesięcy i 9 dni.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 17.07.2015 r.,

- oświadczenie wnioskodawczynie w sprawie braku dokumentów wraz z zeznaniami dwóch świadków,

- zaświadczenie z dnia 7.01.2015 r. wydane przez KRUS,
- zaświadczenie z dnia 16.12.2014 r.; zaświadczenie z dnia 16 grudnia 2014 r.,
- świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19.12.2014 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w P.,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 26.08.2015 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawczyni G. T. jest zatrudniona w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w P. od 10 września 1981 r. na stanowisku technika elektroradiologii. Do jej obowiązków na zajmowanym stanowisku pracy należy wykonywanie zdjęć rentgenowskich.

Wnioskodawczyni w 1983 r. urodziła pierwsze dziecko i w związku z tym przebywała na urlopie wychowawczym. W trakcie tego urlopu urodziła drugie dziecko, z tego tytułu przebywając na urlopie macierzyńskim od 2 maja 1985 r. do 7 sierpnia 1985 r., a następnie na urlopie wychowawczym do 31 stycznia 1986 r.

Wnioskodawczyni pracuje stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- częściowe zeznania świadka B. M.,
- częściowe przesłuchanie wnioskodawczyni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania świadka B. M. i wnioskodawczyni G. T., w zakresie, w jaki wskazywały one na charakter zatrudnienia, rodzaje powierzonych wnioskodawczyni obowiązków w spornym okresie zatrudnienia w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w P., jako logiczne, spójne, znajdujące potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Sąd odmówił natomiast wiary tym zeznaniom, w zakresie, w którym wynikało z nich, że wnioskodawczyni faktycznie w okresie od 26 października 1981 r. do 30 października 1981 r., od 2 listopada 1981 r. do 6 listopada 1981 r. nie korzystała z urlopu bezpłatnego. Pracodawca wystawił wnioskodawczyni świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym na podstawie posiadanej dokumentacji wykazał okresy jej przebywania na urlopie bezpłatnym. Nielogicznym są dla Sądu twierdzenia wnioskodawczyni, że wprawdzie został jej udzielony urlop bezpłatny, ale faktycznie z niego nie skorzystała, a stawiając się w pracy nikomu tego faktu nie zgłosiła. Trudno przyjąć, że pracownik w trakcie udzielonego mu urlopu bezpłatnego stawia się w pracy, nie zgłaszając tego pracodawcy. Udzielenie pracownikowi urlopu bezpłatnego ma wpływ chociażby na wysokość przysługującego mu wynagrodzenia. Nie odnotowanie w kadrach, księgowości faktu świadczenia przez wnioskodawczynię pracy w okresie udzielonego jej urlopu bezpłatnego powodowałoby obniżenie wysokości wynagrodzenia.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy wnioskodawczyni o zobowiązanie ZUS do wskazania, jakie okresy zostały uwzględnione do okresu pracy w warunkach szczególnych, a jakie okresy nie zostały zaliczone do takich okresów. Z karty przebiegu zatrudnienia sporządzonej przez ZUS w dniu 25 sierpnia 2015 r. wynika, które okresy zatrudnienia organ rentowy uwzględnił, jak zostały one rozliczone, a więc czy traktował je jako okresy składkowe, czy też jako okresy nieskładkowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie G. T. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Bezspornym jest, iż wnioskodawczynie w dniu 27 października 2014 r. ukończyła 55 lat; we wniosku o emeryturę zawarła oświadczenie, iż jest członkiem OFE, ale jednocześnie wniosła o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa; ponadto wykazała na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet.

Organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 2 lat i 1 miesiąca; składkowe – 15 lat, 2 miesięcy i 16 dni; uzupełniające – rola – 5 lat, 10 miesięcy i 14 dni; łącznie – 20 lat, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 14 lat, 11 miesięcy i 9 dni z tytułu zatrudnienia w SP ZOZ w P..

Istotą sporu w niniejszej sprawie była więc kwestia ustalenia, czy wnioskodawczynie była zatrudniona, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych

Wnioskodawczynie przedłożyła Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 grudnia 2014 r. wystawione przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w P., w którym pracodawca wskazał, że G. T. jest zatrudniona w tym zakładzie pracy od 10 września 1981 r., w tym okresie

od 10 września 1981 r. do 31 grudnia 2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300 000MHz w strefie zagrożenia, na stanowisku technika elektroradiologii, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 4 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej

z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu (...). W treści świadectwa pracy wymieniono również: okresy niewykonywania pracy,

za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub świadczenie z ubezpieczenia społecznego: od 5 października 1992 r. do 10 października 1992 r., od 14 listopada 1992 r. do 20 listopada 1992 r., od 11 kwietnia 1994 r. do 22 kwietnia 1994 r., od 9 listopada 1994 r. do 13 listopada 1994 r., od 8 lutego 2001 r. do 28 lutego 2001 r.; okresy urlopu bezpłatnego: od 26 października 1981 r. do 30 października 1981 r., od 2 listopada 1981 r. do 6 listopada 1981 r., od 30 marca 2004 r. do 9 lipca 2004 r.; okres urlopu wychowawczego

od 27 października 1983 r. do 31 stycznia 1986 r.

Z karty przebiegu zatrudnienia wynika, że organ rentowy nie zaliczył do okresów pracy w warunkach szczególnych okresów pobierania zasiłków chorobowych, okresów korzystania z urlopu macierzyńskiego oraz urlopu wychowawczego.

Zaliczeniu do okresów pracy w warunkach szczególnych nie podlega okres urlopu wychowawczego. W tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego jest jednolite. Wynika z niego, że okres urlopu wychowawczego to okres niewykonywania pracy, pracownik nie zachowuje prawa do wynagrodzenia, w związku z tym nie jest on zaliczany do okresów pracy w warunkach szczególnych.

Do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach nie zalicza się urlopu wychowawczego (wyrok Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2013 r., I UK 561/12, LEX nr 1324260). Okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odnosi się do okresu faktycznego wykonywania takiej pracy, z pominięciem okresów wyłącznie formalnego pozostawania w zatrudnieniu, w których pracownik - zgodnie z treścią łączącego go z pracodawcą stosunku pracy - zajmuje stanowisko, z którym łączy się wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lecz w rzeczywistości pracy tej nie wykonuje, a tym samym nie jest narażony na uciążliwość związaną z warunkami lub charakterem pracy. Okres niewykonywania pracy nie wpływa zatem na szybszą utratę zdolności pracownika do zarobkowania. Skoro przez pracę w szczególnych warunkach rozumie się wykonywanie takiej pracy, a nie pozostawanie w stosunku pracy, to nie ma podstaw do zaliczenia urlopu wychowawczego do okresu pracy w szczególnych warunkach, skoro pracownik w czasie tego urlopu jest zwolniony z obowiązku świadczenia takiej pracy w takich, szczególnych warunkach. Wyjątek pozwalający na zaliczenie okresów niewykonywania pracy do okresu pracy w szczególnych warunkach obejmuje tylko okres pobierania wynagrodzenia i świadczeń z ubezpieczenia społecznego związanych z ciężką i macierzyństwem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., I UK 51/14, LEX nr 1621325).

Natomiast okres pobierania zasiłku chorobowego jest traktowany jako okres pracy w warunkach szczególnych. Krótkotrwałe przerwy w związku z chorobą nie przerywają związku z pracą, a w konsekwencji nie podlegają odliczaniu od pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 lipca 2003 r. w sprawie II UK 323/02 uznał, że przerwy w pracy spowodowane czasową niezdolnością do jej świadczenia w związku z chorobą (porodem) i korzystaniem z wynagrodzenia lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu, są okresami, w których pracownik zachowuje status osoby wykonującej pracę w szczególnym charakterze (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 maja 2015 r., III AUa 768/14, LEX nr 1712698).

Z wystawionego wnioskodawczyni świadectwa pracy w warunkach szczególnych wynika, że okresów pobierania zasiłków chorobowych było 30 dni. Doliczenie tych okresów do uwzględnionych przez ZUS okresów pracy w warunkach szczególnych już powoduje, iż wnioskodawczyni legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto w ocenie Sądu do stażu pracy wnioskodawczyni w warunkach szczególnych należałoby również doliczyć okres urlopu macierzyńskiego.

W wyroku z dnia 5 listopada 2012 r., II UK 82/12 (OSNP 2013/19-20/230) Sąd Najwyższy wskazał, że do okresu pracy w szczególnych warunkach uprawniającego do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zalicza się okres urlopu wypoczynkowego i urlopu macierzyńskiego.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazała ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełniła wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania jej prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełniła od dnia 1 lipca 2015 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłosiła ona wniosek o emeryturę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.